Parašė Paulius Banys
Ketvirtadienis, 24 Gegužė 2012 12:54

Dar tebeeidamas namo po įtemptos mokslų savaitės skambinu kolegai. Ryt šeštadienis, tad žūklės praleisti nevalia. Draugas taip pat grįžęs, tad pasitarę nusprendžiame, kad rytojaus dieną po pietų pulsime lydekas. Tačiau vienas klausimas liko atviras: kur? Ar pulti ežerą, ar numylėtąją užtvanką? Susiskambinu su ant upės kranto gyvenančiu draugu, pasidomėti, kaip laikosi mano valtis, ar kimba žuvys. Ir nuotaika kaipmat dingsta... Lydekos kibo, bet jau gerokai prieš savaitę, o šiuo metu ramu. Tylūs keiksmai galvoje, ir liūdnas pokalbio užbaigimas. Negi važiuot į ežerą?... Bet iš ten jokių žinių visai. O ir valties nėra...

Šeštadienio rytas nušvito gražus kaip reta. Ramus, šiltas oras savaime verčia būti gamtoje, o man, kaip žvejui, ne tik būti, bet ir žvejoti. Su kolega buvome susitarę išjudėti apie 3 valandą po piet. Pasiskambinu, pasitikslinu ar niekas nepasikeitė, ar laikas tas pats, ir sužinojęs, kad viskas gerai, laukiu kolegos. O kai lauki, atrodo, kad laikas slenka dvigubai lėčiau nei ištiktųjų. Jau 3 valanda, o draugo nėra. Puse 4, tačiau kaip niekas nepasirodo, taip nepasirodo. Ir galiausiai prieš pat 4 valandą sulaukiu kolegos, kurio akyse matosi pyktis. Žinoma, nėra nieko blogiau, kai moterims duodi automobilį ir tiksliai nurodai laiką, kad jis bus reikalingas pačiam. O dar kai pasakai, jog važiuosi į žvejybą... Na, bet mes jau automobilyje, tad važiuodami iš mano kiemo nusprendžiame, kad ir ne kokios naujienos iš užtvankos pusės, tačiau vis tiek bandysime kažką suvilioti būtent ten.

Kadangi mūsų numylėtoji užtvanka yra išnuomota privataus žvejų būrelio, leidimus žūklei joje reikia įsigyti atskirai, šalia esančiame miestelyje. Ir jau kaip nebe pirmą kartą nutinka, pirkdami leidimus pasijuntame, kad nusikalstame, jog juos perkame. Sutrukdėme keliomis minutėmis šeimininkų savaitgalio popietę. Ir nebe pirmą kartą. Tiesiog jautėme jų pyktį ant mūsų. Bet juk mes neliepėme nuomotis to telkinio. Perki leidimą – blogai. Žvejoji be leidimo – irgi blogai. Bet nutaisę nekaltus veidus atsiprašome, kad sutrukdėme ir greičiau lekiame prie upės.

Ir štai, pagaliau mes valtyje. Plaukiame į savo numylėtąją vietą, kuri paskutinius du sezonus mūsų nei kart nenuvylė. Vėjas, kuris namie pūtė iš pietryčių, čia truputėlį dėl savo krypties neapsisprendęs. Nors ir nedidelis, tačiau žūklaujant skrituliais turi daug reikšmės, nes visai nesinori plaukti kelis kilometrus pasiimti skritulio, kuris, jo paties manymu, plaukė tinkama ir palankia kryptimi. Tad besikaitaliojančio vėjo beveik nepaisome ir sumetame po 3 skrituliukus ir pradedame spiningauti. Skritulius sustatėme toliau nuo kranto, bandydami pataikyti ant šlaito. Kadangi žvejojome tokioje vietoje, kur labai seklu, ir nuo kranto nutolus apie 50 metrų, gylis tesiekia apie 1,5 metro, skritulius paleidome toliau, o patys šukavome seklumas. Paspiningavus apie pusvalandį, nesulaukėme nei vieno kibimo, kai staiga pamatėme apvirtusį skritulį. Žaibo greičiu nuirklavau prie jo. Skritulys sukosi ir bandė pabėgti nuo mūsų. Neišdegs, irkluoju greičiau nei jis sugeba plaukti. Kadangi žuvelę neriu per nugarą, nieko nelaukęs kertu. Yra! Ir gan nebloga! Po kelių sekundžių lydeka jau valtyje. Graži, apie pusantro kilogramo margašonė. Greit ją atkabinu, ir vėl skritulį paleidžiu atgal į užtvankos platybes. Kol tvarkiausi su lydeka, iki mūsų atplaukė kolegos skritulys, ir tik vos spėjus paleisti naujai savąjį skrituliuką, kibimas kolegai. Tokia pat lydekaitė atsiduria valtyje. Įdomu tai, jog jos pilve jau buvo karšiokas, kuris kažkaip susiskersavęs įspūdingai atrodė. Rodos, lydeka turėjo būt soti, o susigundė pačia didžiausia turėta masaline kuojike. Ir štai, draugas atkabina lydeką, paleidžią skritulį, kai pastebime, jog vos už kelių metrų esantis ir ką tik pastatytas mano skritulys apvirsta. Nieko nelaukiu, čiumpu, kertu. Jaučiu, jog šį kart lydekaitė truputį didesnė, bet... Išsitiesinęs segtukas leidžia lydekai pabėgt.

Paulius Banys